

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RUBA, RADU SERGIU

Guantanamo / Radu Sergiu Ruba. - București Tracus

Arte, 2018

ISBN 978-606-023-022-9

821.135.1

www.tracusarte.ro

Editura Tracus Arte

București, str. Sava Henția nr. 2, sector 1

© 2018 Tracus Arte

RADU SERGIU RUBA

GUANTANAMO

roman

Tracus Arte

2018

Ce decizie să ia? O luase. Noaptea îi venise prieteneste în ajutor. Dormise bine, iar după somnul fără vise, nu avea ce să pună în seama semnelor. Se bîzua numai pe propria-i voință, una și neșovăielnică. „Fără superstiții”, își spuse. De fapt, nu era o natură superstițioasă, dar, în fața unor hotărări precum aceasta, închipuirile își cereau și ele drepturile. O muncise săptămâni întregi și gândul sinuciderii o chinuse, o storsese de energie acest gând, cu felul lui de a nu se lăsa stăpânit. De fiecare dată când căuta să și-l contureze în minte, o năpădeau imagini cu propriu-i trup atârînd dinspre tavan, bălăbănindu-se în aer, alteori rotindu-se. Închidea ochii, apoi îi deschidea, clipea des, ca să-și limpezească nu numai mintea, ci și privirea. Rotația de sub lustră nu înceta decât după o secundă și numai ca să fie înlocuită, la altă strângere din pleoape, de aceeași făptură a ei, cu picioare lungi și asfințiri chihlimbarii în ochi, așezată zâmbitoare pe pervazul ferestrei și răsturnându-se pe spate, în gol, de la etajul cinci. Corpul ei din nou în aer, lăsat și de această dată în voia gravitației. Sânge în închipuire nu suporta să vadă, cu toate că profilul țevii pistolului în cerul gurii i se închea din nimic destul de deslușit. Nu țâșnea sângele la apăsarea pe trăgaci, dar capul îi zbura cu totul de la loc și se pierdea în văzduh.

Comisar al Diviziei de Investigații Operative, Medeea deținea dreptul de port-armă. Era de fapt o obligație profesională, fusese dotată cu un pistol marcă rară, americană, o piesă foarte fină, proiectată anume pentru misiunile și serviciile secrete, cu gloanțe suple, cu o putere de propulsie și de penetrație uimitoare. Nu în geantă, ci în minte simțea prezența permanentă a drăcușorului cu amortizor de șoc și de sunet. Se antrenase bine, ochea și lovea eficient din toate unghiurile. De

Resm mic și ușor ce era, în lungul țevii cu o linie albastră de hipnotizat ținta, stăpâna lui îl botezase Blue Ray. Cel mai recent i se-ntâmplase să-l pună la treabă la un chef pe la podgoriile de la Ceptura, când făcuse pe brava fiică a Daciei Regale și slobozise un glonte spre norii ce se adunau deasupra colinelor. O îndem-naseră colegii să-i imite pe dacii care azvârleau săgeți contra furtunii. Culmea culmilor, după focul acela abia auzit, norii se risipiseră încet. Tachinând-o că a făcut o minune, camarazii o ridicaseră în aer de mâini și de picioare, prefăcându-se că o aruncă în sus și o lasă să cadă în trei sulite, pentru ca sufletul ei neprihănit să ajungă la șeful Zamolxis și să-i ceară un spor de salariu pentru toți „divinii și toate divinele”, de la comandanții cei mai de sus, până la stenografi. Nu s-a ajuns totuși la sacrificiul mesagerei Medeea Man, ci doar la azvârlirea ei energetică spre cer și recuperarea din aer, de patru brațe vâjnoase, a trupului său foarte viu și suplu în cădere cam liberă.

„Ce-a zis șeful?”, se interesară lansatorii.

„C-ar fi trebuit, pfu, să las ploaia să vă ude până la piele!”

Se răsese mult. Bărbații și femeile din DIO (astfel își alintau ei acronimic Divizia de Investigații Operative, rostind cu gura plină numele italoфон al lui Dumnezeu ca să se priceapă clar de unde vin lumina și puterea), superiorii, egalii și subalternii Medeei, „divinii și divinele” vasăzică, aveau de lucru până peste cap, investigațiile erau anevoioase, iritante, istovitoare, iar popasul acela din septembrie pe Drumul Vinului avusese darul de a-i mai înșenina.

O destinsese și pe ea. Porecla de Vrajitoare și-o câștigă nu asemenea legendarei Medeea din Colchida, complice la furtul lânii de aur, ci datorită focului magic, risipitor de furtună. Pistolul l-ar mai fi folosit poate în glumă cu prilejul vreunei alte ieșiri în natură. Șansa nu s-a ivit, noroc că nici obligația de a recurge la Blue Ray al ei. Îi ducea deja dorul, arăta ca o jucărie. Îl lăsase în sertarul din dormitor rezervat bijuteriilor. Pe toate le vor găsi și le vor consemna în procese-verbale colegii, care de

ce să-i spargă casa? Le va înmâna chiar ea cheile pentru percheziție. Dar oricât de subțirele și de ascuțite erau gloanțele pistolului, oricât de îngustă ar fi fost străpungerea prin cerul gurii, prin creier, prin oasele craniului, oricât de puțin sânge îi încețoșa vedeniile, se lepădă de ispita glontelui. De ispita ori de joaca de-a focul de armă. Se uita în adâncul țevii pistolului, dar și pustiul țevii se uita în adâncul ei. Iar golul vedea în ea totul. Vedea pentru că, de la o vreme, gândul intens al plecării ei de pe lume cu ajutorul focului de armă stărnise la gura țevii o flacără a cărei mărime creștea noapte de noapte, vis cu vis. Focul dansa în fața ei și-i zâmbea. Îi rânjea abia când ea hotăra să nu înainteze. Văpaia, netedă ca o oglindă, i se lipea de față, poftind-o să mai facă un pas, ca lumina arzătoare să se desfacă-n arc de cerc și s-o ia în brațe. Visătoarea nu îndrăznea să facă mișcarea, iar de trezit, se trezea greu, parcă tot mai greu. Focul o ținea lângă el și n-o lăsa să răzbată. De flacăra lipicioasă nu putea nici în ruptul capului să se desprindă. Simțea că, dacă va izbuti să pună mâna pe strălucirea ei, o va stinge. Numai că, de fiecare dată, și flacăra se-ntindea să pună etichete pe dansa. Mult a durat până a găsit cheia potrivită. Iar coșmarurile dispărură abia după ce Medeea îndrăzni să înfrunte focul, după ce cuteză să pună mâna pe sâmburele lui. Pieriră atunci din somnul ei și visele, orice fel de vis.

De două săptămâni nu mai avea niciunul. Somn fără vise, fără năzăriri, semne și coșmaruri. Era luna de după echinocțiul de martie. Afară, după cum se zărea de pe balcon, plafon de nori pântecoși, tăcuți, lunecând încet în haită, amenințatori, în stare de orice.

Iar decizia ei era luată: se va preda. Se va preda colegilor săi, adică va merge la birou, în strada Episcop Melchisedec Ștefănescu, în Melchisedec, după cum localizau pe scurt cu toții centrala, iar la începutul după-amiezii, când vor citi în *Alarma* dezvăluirile ei, o vor putea aresta direct de la masa de lucru, din studioul de la subsol, dintre microfoane, căști, boxe, butoane

Respectiv, mascate, u mixere, si taste secrete, laptopuri, senzori de voce, telefoane și interceptoare de ultimă oră, senzori de lumină, pedale de avertizare la distanță, sirene de bruiaj electronic, filtre, convertoare și testere de timbru vocal.

Cotidianul *Alarma* apărea numai pe internet. Era postat în fiecare zi la ora 14, practic un ziar de seară. Filip Criste o asigurase că nicio scurgere de informații nu se putea produce până atunci. Chiar el era redactorul-șef, iar varianta finală o decidea singur, activând pe monitor icoanele formatului definitiv, infailibil, postabil. Paginile cu textul și mai ales cu pozele ce împodobeau bomba Medeei urma să le insereze în ultimul moment. O bombă, una uriașă! Nimic nu avea să mai fie ca înainte după lansarea acestui Little Boy pe care el, Filip Criste, îl va ridica în slava internetului cu un alt soi de Enola Gay. Iar Medeea îi furnizase plutoniul pentru explozie.

Acum însă ea va ieși din casă și se va îndrepta pe jos către locul său de muncă și reținere. Parcă auzea: „Umflați-o!” Dar ce i se va da de făcut până pe la două, două și jumătate, când va deveni publică dezvăluirea și când, după șocuri, uluieli, pumni în masă, bocanci în podea, palme peste frunte, perplexități, înjurături, după o consfătuire scurtă și nervoasă cu acoliții, Șeful cel Mare va coborî la ea. Îl vedea aieva: pirpiriu, cu un cap cât să te gândești la cosmos, mare, va să zică, de extraterestru, în sacou gri și pantaloni cenușii sau invers, într-o cămașă albă cu picățele albastrii ori albastrită și stropită cu picățele albe, comprimat în îmbrăcămintea asta ca-ntr-o blăniță de șoarec, forfotind fără astâmpăr, dând să țipe, dar renunțând de frica ascuțimii vocii, lopătând din mâini și scrâșnind elocvent: „Cătușele!” Iar cei doi polițiști care-l urmează întotdeauna vor scoate într-adevăr brățările, rugând-o pe ea, pe Medeea, să fie amabilă și să întindă mâinile. „Vă mulțumim”, îi vor spune după ferecare. „Așa, draga mea, așa”, va adăuga Secunda, femeie cu călcătură sigură, gata de a fi înaltă, cu toate formele în ușoară rotunjire, cu un chip plăcut, necrispat, ideală pentru

iubitorii de robustețe și epidermă bine întinsă. Nu se-ncu-metaseră să-i spună „Viceșefa”. „Vicesuprema” suna ilogic, iar „Adjuncta” zăngănea conțopistic, mirosea a cancelarie neaerisită. Supremul însuși, zis și Marele Mărunt, găsisese vocabula potrivită, Secunda, ca numele să aducă a navă-amiral și a larg al lumii.

Medeea se privi în oglinda cât peretele din dormitor. Ambra ochilor pâlpaia a mirare. Fața îi era cumva rigidă, nu se putea citi nimic pe ea, parcă se pregătea pentru ascultările interminabile din studioul de la subsolul Investigațiilor Operative. Părul, după atâtea vopsiri și revopsiri, își redobândise nuanța netrucată din vremea liceului, de miere polifloră.

Filip susținea că nu o vor aresta oficial, dar o vor obliga, între altele cu metode pseudocarcerale, să dezmință cele afirmate în *Alarma*. Iar apoi o vor da afară, ținându-se de capul ei cu tot felul de șicane, amenințări, tentații. Atunci, spunea ziaristul, ar fi bine să dispară undeva în străinătate, să se stabilească acolo și să ducă o viață oarecare, în deliciile anonimatului. Cât despre el, va ști cum să le reziste după publicarea revelațiilor.

Părea deformat de spectacolul laș al postrevoluției bietul Filip! Văzuse prea multe mizerii, nu putea să creadă că ea nu va dezminți nimic. Și mare idealist omul în același timp! Cine-și imagina dumnealui că-i va îngădui ei să treacă frontiera, presupunând că, prin interiorul granițelor, va mai putea să se miște?... Nu înțelegea de ce, dar nici nu avea de gând să-și pună prea multe întrebări de ce avea atât de mare încredere în revelarea adevărului. Ceva îi spunea că se va dezvolta din acea deconspirare o energie tectonică în stare a mătura totul în cale. Nimic nu va mai fi ca înainte. Ansamblul puterii va fi dat peste cap când vor fi scoase la lumină cele mai adânci și mai grețose taine ale practicilor DIO, iar bulversarea va fi generală. Mulți camarazi i se vor alătura în a da la iveală alte malversațiuni, presa va lua atitudine, își va băga nasul peste tot, informațiile vor ști cum să se scurgă spre ziare, formațiunile politice vor da

Resp În dlocot, instituții întregi și structuri ale statului se vor clătina. Opinia publică, în stare de semitrezie de obicei ori încinsă efemer de nevricale, va încasa un pumn în stomac și nu va mai putea să ațipească. Așa că ea de ce să se teamă?

Drept care comisar Medeea Man își luă valijoara cu schimburi și cu trusa de toaletă. O va lăsa la poarta instituției, acolo unde le erau reținute obiectele personale tuturor anchetaților și avocaților. Telefoanele mobile vor rămâne acasă, iar mașina se va odihni în garaj. O va lua pe jos. Cu un ultim gest, scoase dintr-un raft al bibliotecii o carte despre Insula Paștelui și o strecură în poșetă. Și acolo, în Buricul Lumii, se încinsese cândva un conflict între Urechile lungi și Urechile scurte. Unele dintre aceste urechi răsturnaseră uriașele statui de tuf vulcanic. Cu acest gând, părăsi apartamentul și încuie ușa. Laptopul fără conexiune la internet pe care redactase textul și atașase fotografiile bombei rămăsese desigur pe o măsuță din dormitor. N-aveau decât să scormonească prin el, nu vor găsi mult peste dezvăluirile din *Alarma*. Poate doar ciornele lucrării, unele notițe valorificate, altele abandonate. Îl cumpărase anume pentru prepararea explozibilului mediatic, altceva nu conținea.

La ieșirea din bloc, o întâlnește pe doamna de la parter cu cășelul ei de culoarea alunei. Uita mereu cum îl cheamă, îi spunea Dumnealui, la fel ca întâia oară când îl băgase în seamă. Deschisese atunci ușa de la intrare, invitând-o pe vecină să treacă înainte. Câinele rămăsese în urmă, iar ea o întrebase pe stăpână: „Ei, și dumnealui?...” Iar stăpâna Domniei Lui îi preciza de fiecare dată numele. Nu putea fi reținut, era preluat dintr-un desen animat ori din vreo joacă de copii. Deschise larg și de această dată ușa grea, ca veselul cuplu să poată pătrunde. Se strecurară c-un vâslit din mână și o duzină de semnalizări din coadă. În stradă, bătea un vânt rece, interzicând soarele. Stăpâneau vântul și norii, cu toate că razele ar fi trebuit să fie proaspete, tocmai trecute de echinocțiu. Poalele pardesiului bej fluturau nestingherite, nu le putea domoli nicidecum, o mână o

avea ocupată cu geamantanul, iar cu cealaltă își ținea poșeta, de teama răbufnirilor mai mânioase. Se surprinse mergând repede împotriva vântului. Dar rări curând pasul. Acum, când trecuse atâta timp de când nu parcursese pe jos o distanță cât de cât însemnată, tindea să studieze toate amănuntele peisajului: magazinul de pâine, parcă acolo fusese cândva o pantofărie. Intrase o dată să vadă dacă meseriașul execută comenzi pentru dame. Pe urmă zări un serviciu de copiere documente. În dreptul lui, o mamă reînfășura fularul unui băiețel, mai încolo îi făcu cu ochiul un oarecare centru de telefonie mobilă. Nu ținea minte decât pâinea. N-o fi avut nevoie de celelalte sau or fi apărut în ultimul timp, când ea trăise năucită de cazul de care se ocupa de patru luni?... Înainta nu atât de iute ca la început, dar pășea drept. O tânără înaltă venea din față purtată de vânt și vorbind nervos la mobil, cu cotul mâinii stângi în care ținea telefonul lăbărțat lateral, cât pe ce s-o atingă. O evita la milimetru, dar tot pietona făcu stânga-mprejur și-i adresă niște vorbe țâfnoase, între care nelipsitul „Fă!”. Să se fi întors spre ea, ar fi fost un fleac să o trăsnească cu o anumită lovitură, învățată de toată lumea în Melchisedec. În drum spre un program obișnuit de muncă, poate că ar fi făcut-o, iar ei nu i s-ar fi putut întâmpla nimic. Împiedicată să-și exercite munca, s-ar fi spus dacă ar fi fost cazul, adică stânjenită să-și îndeplinească misiunea democratică prin deplasarea la locul democratic al misiunii. Frumos! Mama ei de tembelă cu rătoiala ei cu tot! Dar Medeea înainta deja încet. Remarcă și o magnolie, nu o băgase în seamă până atunci sau poate floarea nici nu crescuse la marginea trotuarului, ci fusese răsădită recent de municipalitate. Stătea să înflorească, numai că se opunea pesemne tot vântul cu rafalele lui imprevizibile. La noapte trebuia să se oprească, nu putea dura trei zile!

Pe de altă parte, un alt curent, unul ușor, dar insistent, ce o înfășura în șerpuirea lui, prindea să urce dinspre stomac spre gât. Mai privi o dată spre stânga, să se agațe de amănuntele

peisajului. Asta făcuse și cu puțin înainte, în speranța neclară că imaginile se vor preschimba în obstacole și-i vor bloca drumul, întocmai ca-n basme, unde cel urmărit azvârle peste umăr o perie din care crește o pădure, o năframă din care se lățește un lac. Dar n-o însoțeau decât fațade cenușii și pământii de blocuri, nimic altceva. Ce naiba se năpustiseră tocmai acum asupra ei toate poveștile și legendele? Iar peria nu se lăsa azvârlită ca din firele ei să răsară o împărăție de arbori, baticul nu se așeza la picioarele sale ca țesătura să se facă oglinda fără margini a unui lac necunoscut și nici măcar un colț de gresie ori de meteorit nu cădea din cer ca din el să se înalțe un munte de netrecut. De netrecut de către ea, Medeea, în drum spre DIO... În basme, până la urmă, duhul rău, cel care alerga după o țintă în mișcare, izbutea să străpungă muntele, dar asta îi întârzia mult urmărirea. Centrala DIO din Melchisedec stătea pe loc, o aștepta, însă amânarea întâlnirii s-ar fi putut dovedi salvatoare.

O vedea în schimb pe Ana cu neputință a fi oprită de stihii dezlănțuite la rugile Marelui Maestru, iubitul ei bărbat Manole, o vedea tăindu-și cale prin furtună, răzbătând, ajungând, suind pe schele, cuprinsă, încinsă, strânsă în clești de zidurile celei mai frumoase mănăstiri din lume, nemaiaivând scăpare, pierind în rugăminți și-n lacrimi. N-ar fi vrut să fie în locul Anei, cu toate că se gândea că și ea înainta în pofida tuturor barierelor... A stăvilarelor interioare, închipuite, îndelung sperate. Cele din calea soaței lui Manole fuseseră cât se poate de vii. Iar ea, din dragoste, le biruise. Le biruise ca dragostea îndată s-o jertfească, s-o îngroape-n ziduri nemuritoare.

Ei, în schimb, Medeei, doar cincisprezece ani îi vor da. Avea acum treizeci și șapte, ceea ce însemna că urma să scape la cincizeci și doi, o femeie, după regimul carceral, îmbătrânită, dacă nu chiar bătrână de-a binelea. Șarpele dinăuntrul ei, care suia spre gât hotărât să o strângă, era frica. Da, sfânta frică.

Filip visa la multe și turna la povești. Cu neputință să n-o aresteze. Care clemență, care tactică de folosire a ei ca pocăită și

reconvertită la linia dreaptă a serviciilor secrete, speciale, sibilinice, strategice și o mulțime de etc. În continuare începând sau nu cu S. Nu va accepta nici sub tortură să-și retragă afirmațiile din dosarul ce avea să apară în *Alarma*. Pe undeva era sigură că nu vor avea curajul să-i facă vreun rău ireparabil, reacția publică ar fi mult prea dură. O vor reține, ce-i drept, dar nu pentru 15 ani, Doamne ferește! Pentru un an, un an și jumătate, poate doi. Parcă și citea formula pe eticheta unui dosar: „Desfacerea contractului de muncă și plasarea sub control judiciar. DIO era asimilată instituțiilor cu caracter militar, iar deconspirarea secretului de serviciu avea aceeași greutate ca trădarea secretului de stat. Jurase de fapt la angajare că nu va da în vileag, prin niciun mijloc, nimic din ceea ce are legătură cu munca ei... Altfel spus, cu interceptarea și ascultarea convorbirilor telefonice ale unora declarați interceptabili, ce-i drept, prin hotărâri judecătorești în mare parte, dar și prin decizii speciale de maximă urgență ale consiliului suprem DIO. Iar de comenzile arbitrare ale șefilor ce să mai spună?...

Vasăzică, în cel mai rău caz, cincisprezece ani! Se gândise mult la asta în săptămânile de dinainte, ajunsese la hotărârea de a scoate totul la lumină după cazul violonistei și al tatălui ei. Cu neputință să îndure otrăvirea vieții unui om extrem de vulnerabil și atentatul împotriva unei femei tinere și a admirabilei sale cariere artistice. Ce avea secretul de stat cu toate astea?... Apoi, o îngroziseră metodele prin care fusese atacată acea familie! Pe urmă, îi provocară alte coșmaruri informațiile furnizate călăilor de ea însăși, Medeea Man, zisă Memé, fără să fi sesizat multă vreme consecințele. Nu încăpea aici secretul niciunui stat, trebuia ca totul să se afle.

Dar frica, ea era. Suia pe dinăuntru, spre gât. Ochii Medeei se lipiseră de toate amănuntele feței orașului, de parcă un suvoi ar fi târât-o la vale, de parcă ar fi purtat-o curentul din cataractă în cataractă, lăsându-i de fiecare dată doar nădejdea că se va prinde de un colț de stâncă, de o creangă aplecată, de un stăvilă

ca să nu fie târâtă spre căderea în gol, de un bolovan răsărit din ape care să-i întârzie rostogolirea.

Se opri într-o stație de autobuz cu multă lume în așteptare. Nu avea de gând să ia mașina, dar îi plăcea să se uite la oameni. Oameni pe stradă, liberi să se miște de colo-colo, dintr-un cartier într-altul, de la Portița până-n Azore și de pe Iza pe malurile Ronului, locurile pe care le iubea ea cel mai mult. Nu avea de gând să folosească transportul în comun, dar se uită în depărtare, o făceau și alții, să descopere dacă vine sau nu autobuzul.

— Bună ziua, doamna Medeea, auzi șoptindu-i-se din stânga.

Au venit, își zise, au aflat, știi totul. Frisonul acela lăuntric se preschimbă într-un țărșă care-i îndreptă automat spinarea. Întoarse capul. Era un bătrânel cu o cușmă mare pe cap, de iarnă, ca să-l apere pesemne de ciupiturile vântului. Slavă Domnului! Să facem câțiva pași până la stația următoare, propuse moșneagul. Medeea nici nu-și dădu seama când o porni alături de el. Cu câteva secunde înainte, se simțise paralizată. Dar se trezi pur și simplu mergând în direcția în care o luase Cușmă Neagră. Traversară strada spre dreapta. Îndrăzni:

— Dar... Voise să întrebe de ce sau pentru ce i se propusese plimbarea. Afară de acea prepoziție, nu i se mai desprinsese nicio silabă de pe buze. Bătrânul îi și făcu semn să nu continue. În schimb, el reluă:

— Știi ce vrei să faci! Nu se cade. Te înțeleg cât se poate de bine...

— Nu mă înțelegeți și nu-i nimic de-nțeles, i-o întoarse fără să vrea, dar nu căpătă niciun răspuns. Bătrânul mergea în stânga ei, în partea dinspre șosea. Nu mă cunoașteți, adăugă dezmeticită și hotărâtă din nou să-și urmeze calea. Totuși, nu schimbă direcția, înaintând în sensul în care o duceau pașii bărbatului scund și gros îmbrăcat, care-i mai spuse:

— Te arestează, nu te iartă.

— Știu, asta și vreau!

— Nu te pripși! Dacă știrea scapă o vreme pe la televiziuni, mulți vor înțelege că ești de partea dreptății. Dar până la arestare, până la zdup, sunt multe metode de a scoate adevăruri închipuie de la anchetați. Nu se vor grăbi să-ți propună târguri...

— Nici nu mă gândesc să accept!

— Nu se vor grăbi să-ți propună târguri, ziceam, dar te vor face să dai drumul unor vorbe pe care nu le-ai gândit niciodată, să...

— Cum, colegii mei? Medeea îl zări atunci pe bătrân zâmbind.

— Dar ce credeai, o întrebă acesta, n-au ei colaboratori pentru orice, trebuie să lucreze chiar titularii? Nu știi cum se sparge un ficat fără ca lovitura să lase urme, cum se inflamează un pancreas printr-o apăsare ageră c-un singur deget?... Iar de la inflamația aia nu scapi! Amintește-ți ce i-au făcut fetei cu vioara, iar ea era c-un Stradivarius în brațe!

— Tocmai, că după ticăloșia aia, nu cred că alta la fel e posibilă, imaginile au înconjurat planeta!

— Au înconjurat-o, dar cele cu tine nu vor mai înconjura decât circuitele secrete din DIO. Vei fi reținută pentru cercetări, ele vor dura și iar vor dura și tu vei muri dintr-o septicemie... Asta dacă nu vei fi sinucisă...

— Nu se poate, colegii mei, oameni cu care...

— Bărbați căroră, după divorț, ai refuzat să le cedezi, alții geloși pe cei căroră le-ai cedat...

— Unul singur!

Îi păru rău îndată de mărturisirea scăpată printre dinți, n-ar fi trebuit să reacționeze deloc. Se opri. Frica o tăia în două pe linia acelei săbii înghițite care-i apăsa laringele, esofagul, stomacul, ovarele. Să fie Filip cel care-i povestise bătrânului totul? Altfel, de unde ar fi putut să știe? Asta e, se confirma ceea ce învățase din regulile serviciilor secrete: singurele proiecte reușite sunt